

בעיני האורח הישראלי, כל התחרות ביני לאומית חשובה. זהו עניין של גאווה לאומית. כך תחרות כדורגל. כך תחרות שיריים. השבוע נפגעה הגאווה הלאומית קשה. בתחרות האירוויזיון, שבה ניצחה ישראל ב" עבר פעמיים, היא נחלה הפעם מפלה מבישה. היא הגיעה למקום ה-13. פאשלה לאומית. **הבל למזון גימיק.** אחר-מעשה האשימו רבים את ניצגי ישראל בתחרות. איך הם עשו דבר שכזה?

הקומדיה של קאדוק

יסוד, המגדיר את מהות העם הפלסטיני, את זכותו על הארץ, את יחסיו עם העולם הערבי, ועוד ועוד. רק חלק קטן ממנו מוקדש לישראל — אך זהו חלק ששום ישראלי אינו יכול לקבל. לא זה בלבד שהמיסמך שולל את חלוקת הארץ ואת עצם קיומה של מדינת-ישראל, אלא שהוא שולל גם את קיומו של עם יהודי, עברי או ישראלי בארץ, ותובע מכל היהודים לחזור למקומות שבאו מהם, אלא אם כן חיו בארץ לפני הפלישה הציונית."

המיסמך התקבל בשנות ה-60, כאשר העניין הפלסטיני היה בשפלי-המדרגה. כדוגמת עמים אחרים, החשים בחוסר-אונים משווע, פיצו הפלסטינים את עצמם במישאלות קיצוניות ובניסוחים דראסטיים. הנוסח הראשון התקבל עוד בימי כהונתו של אחד שוקיירי כיו"ר אש"ף, והנוסח הסופי בראשית תקופתו של יאסר ערפאת.

מאז הספיקו הרבה פלסטינים להתחרט על ניסוח זה. הוא היה לרועץ לכל מאמץ דיפלומטי פלסטיני, ושימש מכשיר נוח רק לישר-אלים ולסוכני-סוריה. נוצר מצב אבסורדי: ממשלת ישראל הפיצה רכבות טפסים של האמנה בעולם, ואש"ף משתדל להשיחיה.

אולם אי-אפשר היה לבטל את האמנה, או את הסעיפים הנוגעים לישראל, מפני שהדבר היה נראה לפלסטינים ולעולם ככניעה מבישה. מה גם שאין בעולם דוגמה לביטול מיסמך מסוג זה. הדרך המקובלת היא קבלת מיסמכים חדשים, הבאים במקום הקודמים.

ואכן, במרוצת השנים קיבלה המועצה הלאומית הפלסטינית, תמיד פה-אחר, החלטות רבות הנוגדות את האמנה. לשיא הגיעו הרבנים כאשר קיבלה הנהגת אש"ף את תוכנית-החלוקה של 1947 — תוכנית הנוגדת לחלוטין את האמנה. הנהגה פעלה שוב על פי ההחלטות שהתקבלו פה-אחר על-ידי המועצה הלאומית הפלסטינית.

כאמנה עצמה נאמר כי רוב של שני שלישים של המועצה הלאומית הפלסטינית מוסמך לשנות את האמנה. מכאן הטענה הפלסטינית כי החלטות המועצה, שהתקבלו פה אחר, ביטלו מזמן את הסעיפים הנדרי-נים של האמנה.

אולם התעמולה הרישמית הישראלית לא הירפתה. האמנה המשיכה לשמש לה כרג מלוח מעושה — ובאחרונה היא נותרה כרג יחיד.

● מילים ודם

כאשר החליט פראנצואה מיטראן להזמין את יאסר ערפאת לבי-קור ההיסטורי בפאריס, כדי ליצור לעצמו ולצרפת מעמד של מתווך אפשרי, הוא ביקש להשיג מערפאת משהו שייראה כהתקדמות בדרך לשלום. הנושא של האמנה התאים לכך מאוד. אחרי התייעצויות רבות מראש, וכנראה על פי עצה צרפתית, נבחרה המילה "קאדוק".

היא התאימה בדיוק למה שערפאת טען כל הזמן: שסעיפי האמנה, הנוגעים לישראל ולחלוקת-הארץ, בטלים ומבוטלים זה מכבר, מכיוון שאבד עליהם הכל. ההחלטות החדשות של המועצה הלאומית הפלסטינית יצרו מצב חדש, שביטל את הסעיפים בפועל.

זהו בדיוק המצב המימפטי המוגדר על-ידי המילה "קאדוק". הדבר עורר תדהמה וועם אריר במישריהם של יצחק שמיר, יצחק רבין ועמיתיהם. הרג המלוח האחרון כאילו התגדף כאוויר.

מה שקרה לאחר מכן דומה למערכת מתוכננת של שטיפת-מוח. כתיבי ישראל ופרשניו, כמעט בכל כלי-התיקשורת הממלכתיים והפרטיים, התנפלו כחבורת-זאבים על המילה. נאמר שאין לה תוכן, שהיא חזרה על מילה ומרמה. כתב קונן "שואל הרדיע כי ערפאת "חוזר כתוכי" על המילה. "דוברים ישראליים, דבקם בעמדותיהם". "דוברים פלסטיניים, "חוזרים כתוכי על עמדותיהם".

המערכה על "קאדוק" מזכירה מערכה סמנטית אחרת, שהיו לה תוצאות טראגיות. בראשית שנות ה-70 התחיל אנוור אל-סאראת, הנשיא החדש של מצרים, לרבר על שלום. הוא השתמש במילה הערבית "סלאם".

ממשלת-גולדה גייסה אז צבא שלם של בלשנים, מיוזרחנים וערבים-טים למיניהם כדי להוכיח כי זוהי תרמית. הם טענו כי "סלאם" היא מילה סתרתית, כעוד שהמילה הנכונה היא "צולח" (השלמה, התיפיות). אי-השימוש במילה זו על-ידי סאראת מוכיחה שהוא מרמה. התוצאה של יבוזח זה היתה מילחמת יוס-הכיפורים, שבה נהרגו אלפיים צעירים ישראליים ואלפים רבים בצד השני. לאחר מכן בא סאראת, ויבר שוב על "סלאם", והכל הרגיע לו בהתלהבות. המערכה על "קאדוק" עלולה להביא לתוצאות דומות.

בדבר אחר הצליח יאסר ערפאת, בעת ביקורו בצרפת: הוא הכניס לשפה העולמית ולשפה העברית מילה צרפתית: קאדוק. זוהי מילה שהוכנסה למילון המימפטי הצרפתי לפני 400 שנה, והיא מופיעה בשתי צורות-כתב שונות: CADUCO ו-CADUQUE. פירושה: כסל ומבוטל משום שעבר זמנו; אבד עליו הכלת; עבר זמנו ובטל קורבנו. זהו מושג מימפטי מובהק, בעל משמעות מימפטית מדויקת. ערפאת השתמש במושג זה לגבי סעיפי האמנה הפלסטינית, הנוגים עים לישראל.

● דג מלוח מעושה

במיסמך הפוליטי הישראלי עוררה המילה זעם כביר. אחרי שהנהגה הפלסטינית הכירה בישראל, הודיעה על ביטול הטרור והכירה בהחלטות מועצת-הביטחון 242 ו-338, כדרישת הא"מ ויקאים, נעלמו כמעט כל קוויה-הנהגה של הדיפלומטיה הישראלית, שמטרתה הנוחשה היא למנוע כל הירברות עם אש"ף. עצם המטרה נובעת מסיבה שאינה קשורה בשום ניסוח: הירברות עם אש"ף תוביל בהכרח, באורח בלתי-ימנע לחלוטין, להקמת מדינה

"אף-אחד לא ייצא שלם!"

פלסטינית בגדה וצרצועה, לצד ישראל. המטרה המשותפת של הליכוד והמערך היא למנוע התפתחות זו בכל מחיר. השיטה, במשך 40 השנים האחרונות: השימוש בדגים מלוחים מעור-שנים. ובאנגלית: RED HERRINGS.

כאשר פושע נמלט מרודפיו, המשתמשים בכלי-גיטוש, הוא נוטל דג מלוח מעושה, שיש לו ריח חריף, ומורח אותו לרוחב הדרך. כאשר הכלבים נתקלים בריח זה, הם מאבדים את העקבות. על פי שיטה זו המציאה הדיפלומטיה הישראלית מדי פעם מיכשור לים מילוליים, מתוך תיקווה כי אש"ף לא יוכל לעבור על פניהם. זה הצליח במשך שנים רבות. אולם מאז שהאינפיארה העניקה לפלס-טינים ביטחון עצמי מחודש, הם עברו על פני כל המיכשולים המילוד-ליים האלה.

נותר קו אחד של דג מלוח מעושה: האמנה הפלסטינית. טענת הדיפלומטיה הישראלית: כל ההצטרות הפלסטינית שוות כקליפת-השום, מפני שאש"ף רבך באמנה הפלסטינית. הדוגלת בהשמרת ישראל.

● הדג היחיד

דמיסמך הקרוי "האמנה הלאומית הפלסטינית" מרחיקלכת. אין הוא נוגע רק ליחסם של הפלסטינים לישראל. זהו מיסמך-

ראש הממשלה לא לצאת שלם!

לא יוכל להיות ספק: יצחק שמיר קרא (שוב) לעריכה מימפטית לנין.

על פרשת האוטובוס בקו 300, לפני חמש

שנים, ריחפו כמה מילים של יצחק שמיר. מיד אחרי שנודע על הריגת החוטפים, אמר שמיר בעצמו, ובפי משה ארנס, שעל "המחבלים" לדעת שלא ייצאו חיים מפיגוע" מיקוח. לאחר מכן התלקח הוויכוח: מי נתן את ההוראה להרוג את שני החוטפים שנלכדו חיים? ראש-השב"כ, אברהם שלום, טען בעק-שנות שפעל "ברשות ובסמכות". ראש-המ"ט שלה הכחיש. אך דבר אחד לא ניתן להכחשה: דבריו של

שמיר יכלו להתפרש כהוראה לרצח — הוראה שהיא בלתי-חוקית בעליל על פי החוק הישראלי. מתנוסס עליה "הדגל השחור" של כפר-קאסם. "לגמור עליו!" השבוע זה קרה שוב. ערבי אחוד-אמוק רצח שני קשישים ברחוב בירושלים, ופצע שלושה אחרים. היה זה מע"שה נתעב. עובדים-זשבים נזעמים רצו לערוך בו מימפטי-לינץ. כדברי אחר הצעירים, שתפס (המשך בעמוד 14)